

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

carmen dumitrescu

AVATAR

roman

EDITURA

NEVERLAND

Cuprins:

Capitolul 1	
Un profil de ideal.....	9
Capitolul 2	
Ciobul.....	16
Capitolul 3	
Lovitura de grație.....	20
Capitolul 4	
Ca și cum mi-ai șopti la ureche: „Te doresc!”	26
Capitolul 5	
Dacă nu pe tine te caut, atunci de ce mi-e dor de tine?	35
Capitolul 6	
Față în față	39
Capitolul 7	
Noapte bună, Adam!	48
Capitolul 8	
Abandonul	53

Capitolul 9
Tinerețe fără bătrânețe59

Capitolul 10
Eu am câștigat jocul! 64

Capitolul 11
Farsele secunde 70

Capitolul 12
Cap sau pajură? 76

Capitolul 13
Veninul 80

Capitolul 14
Ce faci, femeie? 86

Capitolul 15
Promiți? 91

Capitolul 16
Drumul corect93

Capitolul 17
Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți..... 102

Capitolul 1

Un profil de ideal...

În seara aceea, Adam simțea o cumplită nostalgie... Poate din cauza EI sau poate doar pentru că era seară și era singur. I se întâmpla destul de des să fie singur în ultima vreme. Mai ales că renunțase la fumat și încerca să se țină departe de agitația unei lumi pe care o tolera din ce în ce mai puțin. Din fericire, trăia și el într-un univers în care socializarea se putea desfășura aproape firesc din confortul scaunului din bucătărie sau chiar din pat. Așa că și-a stins țigara imaginară și s-a logat pe Facebook.

Într-un fel, lumea virtuală i se părea a fi o reproducere inexactă a celei reale, așa că nu putea păși în ea cu identitatea pe care i-o cunoșteau toți. Asta ar fi permis lumii reale să-i intre în cameră, fără să se șteargă pe picioare...

Așa că a tastat cu grijă: A-D-A-M R-O-M-A-N-O-V. Da, ar trebui să meargă! Oricum... totul e fals pe lumea asta. De ce n-ar încerca și el calea labirintului? În lumea virtuală, culorile păreau a fi prespălate. Nimic nu ieșea prea mult în evidență. Aceeași fotografie era postată și repostată cu viteza luminii, interpretată în multe mii de feluri, astfel încât își pierdeă sensul într-un timp și trei mișcări. Sensurile erau diluate, iar adevărurile păreau incredibile. Și seci... Dar timpul trecea mai repede, odată ce trecea pragul virtualului

și putea păcăli creierul vreme de câteva ore cu un viciu mai puțin nociv decât fumatul...

Adam era un idealist... Lui nu-i plăceau sensurile diluate. Nici glumele proaste. Și nici jocurile unor personaje fără substanță. Pentru a părea, totuși, credibil în fața unei lumi care nu accepta orice intrus ca pe un coleg de celulă, Adam a început să-și caute un chip... Vă veți întreba cum era chipul lui, de fapt. Însă, asta contează prea puțin, dacă ne pregătim să trăim alături de el într-o lume a literelor, tastelor și disimulărilor. Pentru că nu era înalt, Adam s-a gândit să-și construiască un personaj grandios. Să-și transforme imaginea în manifest și puterea în convingere. Fotografia unui actor celebru fumând... Măcar în lumea virtuală putea fuma! De fapt, asta avea să fie singura parte bună dintre toate. Și conversațiile... Pentru că dincolo de monitor era o lume a victimelor. A femeilor și bărbaților care-și ascund timiditatea în spatele unor postări sterile, febrile, inepte, abjecte... A celor care, neînțelegând cum să trăiască realul, au ales să-și ucidă existențele într-un univers al aparențelor, al vanităților, al neputințelor și complexelor. Acolo unde toată lumea strigă după ajutor sub masca unui zâmbet...

Și-a mai verificat o dată profilul. Mda! Adam Romanov era un avatar reușit. Era pregătit pentru o lume nouă, în care avea să pășească nu stângaci, ca alții, ci tenace. Nu știa exact ce avea cucerit, dar cu siguranță nu avea să părăsească lumea nouă înainte de a lăsa o amprentă puternică pe undeva...

În aceeași lume, dar într-o altă cameră, trăia ea... Era logată permanent pe contul pe care și-l deschisese pe la începuturile socializării online. Nu prea se temea de

transparență, căci pentru ea, transparența era un mod de a transmite emoție. Și de a se regăsi pe sine prin ceilalți. Până la urmă, e și așa un mod de cunoaștere. Era perfect conștientă că lumea virtuală nu are nimic în comun cu prezența sau absența adevărului, dar atunci când tasta, de pe telefon sau de pe computer, simțea că vocea ei se aude tare. Și fiecare apreciere în plus a literelor ei făcea ca vocea să-i devină din ce în ce mai puternică. Uneori asurzitoare...

Avatarul ei nu avea nimic special. Căutase una dintre fotografiile care îi puneau ochii în evidență, o editase pe alocuri, ca să nu i se vadă micile riduri sau firul de transpirație de deasupra buzei de sus și o postase fără să-și pună prea multe probleme. Pentru ea, lumea virtuală nu avea nimic în comun cu imaginarul. Acolo, lucrurile se întâmplau exact așa cum se întâmplau și în realitate, doar că se banalizau mai repede și dureau mai puțin. De asta și prefera să trăiască mai mult acolo decât pe stradă, la cinematograful, teatru sau cu prietenii. A avut grijă să menționeze o descriere vastă a propriei vieți. Din punctul ei de vedere, nu era un secret pentru nimeni data nașterii, locul de muncă, forma de obediență și nici farfuria de mâncare savurată în fiecare zi.

Ea nu se idealiza. Și nici nu căuta idealurile prin apropiere. Pentru că, de cele mai multe ori, idealurile se găseau în frânturi de amintiri pe care le renega. Era la mijloc, evident, amintirea unui bărbat. Unul care nu locuia în virtual, așa că acolo îl putea uita mai ușor... În lumea ei, adevărul mirosea a iarbă, a conuri de brad, a izvoare de munte și a păsări călătoare. Dar, deși visa în fiecare zi la zbor, nu reușise să se ridice niciodată mai sus de doi metri de la nivelul solului.

Asta o făcea să se simtă paradoxală. Deși paradoxurile din ea erau, de cele mai multe ori, explicabile. Și totuși, o contrariau... Își pierdea coerența din cauza lor. Tasta cu sete. Fără a dori să transmită celorlalți ceva. Până la urmă, într-o lume a imaginilor diluate, era suficient să arunci în eter o imagine oarecum originală ca să-ți consolidezi stima de sine pentru vreo câteva ore. De fapt, despre asta era vorba în lumea de dincolo de monitor: despre încredere. Imaginile se derulau cu o viteză impresionantă, penetrau caractere, personalități. Erau surrogate pentru un prânz, pentru o pauză de țigară, pentru o întâlnire cu prietenii sau pentru o revedere cu iubitul. Nu e simplu să privești oamenii în ochi. Nu e simplu să îmbrățișezi și nici să spui "Adio". Pur și simplu, e mai ușor să-ți trimiți avatarul dincolo de monitor... Să-l lași să vadă el, să audă el, să creadă el... în locul tău. Și spre binele tău... Devine apoi confortabil... Tu nu mai vrei să dai ochii cu lumea reală. Căci și ea ajunge să recunoască doar avatarul. Și de multe ori, avatarul e mai frumos decât tine. Îți poartă altfel ochii, gura, obrajii, gândurile... cumva mai natural decât o faci tu însuși. Îți îndeplinește mai bine responsabilitățile zilnice. Chiar mănâncă mai bine decât tine. Și avatarul devine "TU". Lumea virtuală se transformă, astfel, într-un teren de joacă al adulților fără copilărie, în care fanteziile, oricât ar fi de ciudate, se pot îndeplini. Așa că într-un final, oamenii au ajuns să-și trimită avatarul la cumpărături, să-l facă să spună rugăciuni în locul lor, să-l determine să simtă în locul lor. Și avatarul devenea încet, dar sigur, o a doua personalitate a celor care nu mai aveau curajul să-și scrie propriile povești cu lacrimi și sânge. Avatarul era ADEVĂRUL. Deși totul a început cu o minciună.

În seara aceea, ea scria. Își petrecea o mare parte a durerilor reale și imaginare pe un blog. Atunci abia aflase că iubitul ei murise. Ar fi imposibil să știm dacă avatarul lui mai cutreiera sau nu spațiul virtual, dar în mod cert, pentru ea... el încetase să mai existe. Da, îl vedea uneori în carne și oase pe stradă... dar nu semăna cu avatarul și asta îl excludea din rândul normalilor. I-a scris o ultimă scrisoare. Sau, mai curând, un epitaf...

S-a făcut noapte și apoi iarăși dimineată... În gândurile mele băteau clopote de înmormântare. Îl îngropasem... Era un mort urât. Prea palid. Diform. Cu speranțele atrofiate și morala întoarsă pe dos. Nu-i aprinsesem lumânarea. N-avea către ce lumină să se ducă. N-avea nici măcar noțiunea luminii. Trăise ca un mort, chiar dacă se luptase să pară viu. Dar nu știa, bietul de el, că mai bine n-ar fi semnat declarația de război. Că un om care pierde toate luptele ar trebui să stea acasă. Numai acasă.... Avusese, totuși, o mare calitate. Spunea povești nemuritoare privindu-te în ochi. Și într-un fel ciudat... în cel mai ciudat dintre feluri... ochii lui spuneau întotdeauna mai multe decât buzele lui. E drept că nu credea nici el în povești și era perfect conștient de faptul că nici ascultătorul nu e mai credul, dar trăia momentul poveștii ca și cum ar fi fost ultimul din viața lui. Mi-l amintesc aplecat peste o balustradă... Îmi spunea că a ucis un om... Că vrea să plătească murind și el... Atunci... În fața ochilor mei măriți de frică. Mi-l amintesc căzând... Mințind... Dar povestea a rămas adevărată. S-a făcut dimineată și apoi noapte... În ochii mei strălucea un rest de lumânare. O aprinsesem cu ani în urmă... Pentru același cadavru... Mă simțeam ca Dumnezeu Însuși... Îngropasem un mort, îl înviasem și-l înmormântasem la loc. De fiecare

dată, fără lacrimi... Pentru că el nu era Lazăr. N-avea un sens pe lume și n-avea nimic de demonstrat. În micimea lui se regăsea la fel de viu și în sicriu, și pe vârful munților... Demonstrase, e adevărat, că uneori creatura îl poate răni pe creator. Demonstrase că Lucifer avea un frate cu handicap. El era acela! Demonstrase că-ți poți renega mama, tatăl și iubita. Creatorul... Sensul... Sângele... Dar s-a spart în mii de bucăți. Ca o sticlă goală... Ca o amintire pocită... Ca o rușine absolută...

S-a făcut noapte și apoi dimineată... De gânduri mi se lovea un sunet de clopot. Îmi îngropasem creația în foc... Și flăcările creșteau, creșteau, creșteau... Urcau până la nori și mă loveau în tâmpile. Îmi ardeau pielea. Mai ales degetele... Dar sufletul îmi devenea tot mai ușor. Ca o pană albă... Pregătită să scrie. Să descopere un alt personaj. Unul viu. Acea a fost ziua în care am încetat să mai cred morții. Pentru că, oricât de vii ar părea, morții n-au nimic de spus. De aceea trebuie lăsați să doarmă. În întunericul lor. În vecii vecilor...

Un avatar oarecare a recepționat mesajul și a răspuns scurt, printr-un comentariu: "N-ai pierdut nimic!". Oarecum încântată, a recitat textul. Suna chiar bine. Urma să-l mai perie stilistic pe ici, pe colo, dar era clar că undeva exista o substanță. Altfel, celălalt avatar n-ar fi înțeles nimic. Și a exprimat tot ce înțelesese prin trei cuvinte. Sensurile se răsturnau unele pe altele, iar ziua intra în pauză doar când simplele responsabilități ale supraviețuirii o cereau. Altfel, viața curgea lin. Pe blog și pe rețeaua de socializare, unde oamenii învățau să meargă drept, pășind strâmb... Și fiecare nouă noapte aducea perspective noi, pe care nu le-ar fi obținut

din confruntările diurne cu ceilalți. Acolo, în lumea de dincolo de monitor, oamenii își puteau pune măști, devenind astfel ei înșiși. Masca îi proteja... Și tot masca îi scutea de consecințele riscului de a fi autentici, reali, vii... Mai vii decât ar fi fost vreodată pe o pajiște verde sau într-o pădurice luminoasă. Avatarul nu se scarpină în cap, nu-și scobește nasul, nu roșește. Avatarul exclude umanitatea și umanitatea se pierde pe ea însăși prin avatar. Voluntar. Fără puncte de suspensie. Și, mai ales, fără semne de întrebare...

Uneori, stătea ore întregi și se gândea la cât de dor îi era de serile petrecute undeva, sub clarul unei luni roșiatice. Cât de mult îi lipsea marea. Deși marea se vedea mai albastră pe Facebook. În seara aceea, a primit o cerere de prietenie.

A-D-A-M R-O-M-A-N-O-V

Alt neasumat! O enervau conturile create pentru agățat femeii proaste și frivole de către bărbați cu obligații, care nu aveau curajul să-și asume ratarea... Și totuși... Fotografia avatarului a cutremurat-o vag. Nu știa exact cine e actorul... Și nici n-o încânta prea tare imaginea unui actor bătrân pipăind un trabuc... Dar cumva numele, pus laolaltă cu fotografia, o făcuse să reconsidere ideea de a șterge cu totul cererea de prietenie... A verificat prietenii comuni. Erau puțini și majoritatea îi erau total dezagreabili... N-avea niciun motiv să accepte intruziunea asta nouă în universul ei virtual... Și totuși, a lăsat cererea în așteptare. Tot timpul e bine să lași lucruri în așteptare. Chiar dacă nu le vei da niciodată curs... Sau tocmai pentru că le vei da..

A doua zi s-a trezit cu un ciob în inimă. Era ceva în interiorul ei care sângera... Dar nu știa exact să indice organul dureros, așa că aștepta și alte simptome. Telefonul alb zăcea lângă pernă... Dormea de obicei cu el... Nu pentru că o interesa vreo intervenție rapidă în caz de pericol, ci pentru că era calea cea mai simplă către lumea aceea fantastică, în care oamenii erau buni, frumoși și liberi. Așa că s-a spălat pe dinți cu mâna dreaptă și cu stânga derula noaptea precedentă a celorlalți. Notificarea prieteniei cerute recent continua să strălucească vag undeva în afara ei. Se întâmplau milioane de coincidențe în jur, fără ca vreuna să aibă sensul predestinării... Se oprise în fața unui pahar de vin roșu. Îi plăcea imaginea vinului, nu și gustul lui. Căci, din punctul ei de vedere, roșul nu putea fi decât sărat. Ca lacrimile și sângele... Un gust al durerii. Așa că a vărsat paharul întâmplător. S-a reconectat la universul virtual cu o parolă prea veche. O parolă despre vise uitate, despre frustrări nerostite și cifre antitetice.

A-D-A-M R-O-M-A-N-O-V era tot acolo. Așteptând.

"Confirmă cererea de prietenie", îi striga Zuckerberg fără drept de apel. S-a simțit obligată. E doar un alt contact virtual. Nimic mai mult. Și timpul trecea, orele își spuneau cuvântul pe tenul ei alb, pe ochii ei verzi, pe sângele ei puțin

prea sărat... Binele și răul aveau atunci parfum de întâmplare, deși nimic nu e cu totul bun sau cu totul rău. Nu e cu totul fals sau cu totul adevărat. A uitat apoi noul contact virtual. Avea mii de cioburi de scos din piele. Și mii de întâmplări de înțeles... Nu mai știa unde și cum se pierduse, dar e clar că aluneca tot mai des într-o lume în care nimic nu era la locul potrivit. Și spațiul o strângea. Și timpul o durea. Și secunde treceau, lăsând urme asupra destinului ei, care n-a fost niciodată scris de o mână străină...

În camera lui, Adam visa... I se întâmpla adeseori să cadă într-o stare de apatie. Ținea între degete o țigară imaginată și asculta melodii vechi. Poate prea vechi... Se simțea uneori cam bătrân și asta îl întrista, pentru că sufletul lui era viu ca oțelul... Avea încredere în el. Nu-i lipseau confirmările și nici nu striga după atenție. Chiar i se acorda prea multă câteodată. Și oricâte rânduri ar fi trimis dincolo de monitor, el știa că n-ar fi fost prea mulți în stare să le înțeleagă. Așa că nu se obosea cu inutilități. În plus, nu putea lăsa o lume murdară să-i calce în suflet fără să se șteargă pe picioare. Iar lumea nu e niciodată bine educată... Așa că se proteja eficient, visând... Și el știa să viseze. Nu visa în cioburi și nici în frânturi de cuvinte. Visa în picături de ploaie și culori imposibile. Își hrănea frumusețea cu frumusețea propriei imaginații. Și de asta nu dormea. Pentru că era prea mult de visat și prea puțin de supraviețuit. Adam n-avea sensuri secundare... El juca rolul principal într-o lume de figuranți. Așa că se relaxa, jucându-și visul separat... Iubise... De fapt, iubea... Nu știa exact cum mai era posibil să iubească, după ce EA îi pângărise toate gândurile frumoase despre iubire, dar...

încă avea un suflet mare. Prea mare pentru oamenii mici din jurul lui. Oameni care-i mutau sensul dintr-o direcție în alta, oricât de mult încerca el să-și mențină echilibrul.

A auzit o notificare din lumea virtuală. Era ca o bătaie în ușă. Lumea virtuală îi bătea la ușă. Să răspundă? Să ignore? Primul instinct a fost să rămână pe loc și să-și ducă până la capăt planurile imaginare mărețe... După care s-a gândit că nu i-ar strica o pauză. Chiar și el mai avea nevoie uneori de o diversiune care să-l pună la loc în stare de echilibru... A-N-I-E-L-A S-A-V-U îi acceptase propunerea de a fi contacte virtuale. Interesant! A zâmbit vag... Aniela scria mult... Prea mult... Asta îl enerva, în mare măsură. Dar, uneori, reușea să-l atingă. Niște antiteze, niște contradicții, niște paradoxuri... Toate astea l-au făcut să încerce să înțeleagă. Să-și construiască un studiu de caz din cioburi virtuale. Oricum, în practica psihologiei, avea mereu nevoie de referințe noi. Și găsea întotdeauna forme complexe de nebunie. Mai ales în lumea de dincolo de monitor. Fata asta nu era sănătoasă... Nu! Ei i se zbăteau umbrele în privire ca sângele înaintea unui anevrism... Îi citea blogul de ceva vreme... Foarte ciudat blogul! La fel cum foarte ciudat i s-a părut că se regăsea în unele ciudățenii și asta îl scotea din minți. Uite, de pildă, în ziua aceea scrisese ceva de-a dreptul neverosimil:

Mi-au crescut în carne sensuri noi... Pagini de carte se scriu în inima mea... Lumini reci și calde mi se izbesc de tâmpile și mă fac să tresar... Și totul se închide cu un semn de carte. Ca să nu uit de unde am plecat. Pe cine am căutat și pe cine am găsit. Pentru cine am plâns și cine m-a bucurat. Un fel de liniște caldă s-a lăsat peste pielea mea și respir într-un

ritm pe care, în sfârșit, îl înțeleg... Așa că nu-mi mai e teamă că-mi pierd echilibrul. În dreapta stă un sens, în stânga stă o pagină nouă, numai bună de scris. Sus e un semn de carte. Jos e liniște... N-am cum să cad... Și în prăpastie refuz să mai privesc. Am învățat să-mi țin ochii lipiți de cer.

De unde știu? Cine m-a învățat? Pentru cine respir acum? Pentru mine, întrebările sunt inutile. Răspunsurile la fel... Pentru că totul e deja în mine. Prezentul, Trecutul și Viitorul au toate un sens constant în tot sângele meu. Și dincolo de el... Pentru că eu nu sunt sânge. Și sângele nu e un reper pentru nimic din ceea ce contează. Prefer să respir încet. Să-mi aud inima ca pe un ceas din care se scurg amintiri relevante. Și mântuitoare, până la urmă. Căci te vindeci, numai după ce înveți lecția.

Cine mi-a plecat? Cine m-a găsit? Cine m-a pierdut? Cine mi-a turnat cucută în ureche? De ce aș vrea să știu toate astea, până la urmă? Bufonii au rolul lor pe lume, la fel ca și regii. E loc destul pentru Desdemone, Oedipi, Tezei, Messaline, Brutuși, Cezari și Cleopatre... Toate limitele trebuie testate. Dar nu de către mine. Și nu prin mine. Căci liniștea mi-e semn de carte, iar sensul mi-e pagină nouă. Toate renasc... până la urmă. În vis sau în stare de veghe... Însă, oriunde m-aș afla, în mine sau în afara mea, știu că nimic nu mă poate atinge. În afară de felul în care răzi tu... când mă înțelegi...

Cum să înțeleagă el? De unde înțelege ea? Așa că i-a deschis pagina și a început să analizeze avatarul. Apoi a lăsat-o baltă! Ca să studiezi sute de fotografii, mii de postări, miliarde de frustrări... ai nevoie de timp. Iar el n-avea timp. Poate săptămâna viitoare, când se mai plictisește... Poate...